

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl samosoudcem Mgr. Ing. Petrem Šuránkem ve věci

žalobce: **V. J., narozen X**
bytem X

proti

žalované: **Česká správa sociálního zabezpečení**
sídlem Sokolovská 855/225, 190 00 Praha 9 – Vysočany

o **žalobě proti rozhodnutí** žalované ze dne 10. 10. 2018, č. j. 42000/012155/18/010/MM,
sp. zn. DP/OZZ/513/18,

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), podanou k poštovní přepravě dne 7. 11. 2018, domáhá zrušení rozhodnutí žalované ze dne 10. 10. 2018, č. j. 42000/012155/18/010/MM, sp. zn. DP/OZZ/513/18 (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým žalovaná zamítla jeho odvolání a potvrdila rozhodnutí Okresní správy sociálního zabezpečení K. (dále jen „OSSZ“) ze dne 2. 8. 2018, č. j. 42003/016391/18/120/PM (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“). Prvostupňovým rozhodnutím OSSZ zamítla žádost žalobce ze dne 2. 5. 2018 o uznání za osobu zdravotně znevýhodněnou ve smyslu § 67 odst. 3 zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti, ve znění účinném do 30. 7. 2019 (dále jen „zákon o zaměstnanosti“).
2. Žalobce v podané žalobě namítá, že nebylo přihlédnuto k tomu, že se jeho zdravotní stav zásadně změnil v důsledku autonehody s trvalými následky v listopadu 2015, což je doba delší jednoho roku. Jeho zdravotní stav není stabilizovaný a podle vyjádření o. se nemůže

vrátit k původní profesi. Jeho zaměstnavatel se zachoval hezky, když jej nechal pracovat na jiné, byť méně placené pracovní pozici, a žalobce by rád docílil toho, aby měl zaměstnavatel potvrzeno, že zaměstnává osobu se zdravotním postižením ve smyslu zákona o zaměstnanosti. Žalobce nesouhlasí s údajným ústním sdělením posudkové lékařky žalované, že zaměstnavatel s tím spojené velké výhody nemůže dostat, protože žalobce pracuje vedle již přiznaného h. starobního důchodu. Žalobci byl od 1. 10. 2016 přiznán invalidní důchod pro invaliditu prvního stupně, a protože následně splnil zákonné podmínky pro přiznání starobního důchodu, byl mu ode dne 10. 11. 2016 přiznán h. starobní důchod a vyplácení invalidního důchodu bylo zastaveno. V případě pokračování v poskytování invalidního důchodu by ale žalobce byl automaticky osobou zdravotně znevýhodněnou a nemusel by ani podávat příslušnou žádost na OSSZ. Žalobce proto navrhuje zrušení napadeného rozhodnutí.

3. Žalovaná k podané žalobě uvádí, že si ve vztahu k žalobě vyžádala vyjádření vedoucí lékařky svého oddělení lékařské posudkové služby, z něž vy svém vyjádření cituje. Žalobce byl shledán invalidním v I. stupni na dobu do října 2017, což mu po dobu platnosti tohoto posudku zakládalo status osoby se zdravotním postižením podle zákona o zaměstnanosti i bez výplaty dávky. Omezená platnost lékařského posudku byla stanovena právě pro předpoklad očekávaného zlepšení či stabilizace zdravotního stavu žalobce. Další kontrola již neproběhla vzhledem k tomu, že žalobce se v mezidobí stal poživitelem starobního důchodu. Dle doložené dokumentace vedla poúrazová a. k implantaci t. e. k. k. v lednu 2018. Operace a hojení proběhly bez komplikací a v době podání žádosti o přiznání statusu osoby zdravotně znevýhodněné byl již stav po operaci zhojen a žalobce se pohyboval bez pomůcek, přiměřeně provedenému zákroku. Z posudkového hlediska se ke dni 26. 7. 2018 i nadále jednalo v obecné rovině (nikoli však dle zákona o zaměstnanosti) o dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav. Pokud by v uvedené době mělo proběhnout řízení o invalidním důchodu, dle doloženého zdravotního stavu by dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav podmiňoval pokles pracovní schopnosti nižší než 35 % a neodpovídal by již přiznání invalidity. Žalovaná proto navrhuje zamítnutí žaloby coby nedůvodné.
4. Soud ze správního spisu zjistil, že rozhodnutím žalované ze dne 6. 10. 2016 byl žalobci přiznán invalidní důchod pro invaliditu prvního stupně, a to od 1. 10. 2016. Rozhodnutím žalované ze dne 3. 3. 2017 byl následně žalobci přiznán starobní důchod, a to od 10. 11. 2016 s tím, že invalidní důchod již od tohoto data žalobci nenáleží.
5. Dne 2. 5. 2018 požádal žalobce u OSSZ o uznání za osobu zdravotně znevýhodněnou.
6. Posudková lékařka OSSZ v posudku ze dne 26. 7. 2018 (na základě zdravotnické dokumentace ošetřujícího lékaře, lékařských zpráv z oborů k. a o., propouštěcí zprávy z o.ú. oddělení a profesního dotazníku) uvedla, že se v případě žalobce jedná o x letého muže se středoškolským vzděláním pracujícího jako s. Dne 23. 11. 2015 žalobce utrpěl v. (l.) p. k. s odlomením zadní hrany k. j. (a.), která byla operačně navracena na původní místo a zafixována. Od května 2017 žalobce trpěl bolestmi k., proto mu byla dne 22. 1. 2018 voperována t. e., přičemž pooperační průběh byl bez komplikací. K datu 24. 4. 2018 (o. vyšetření) žalobce chodil bez opory a lehce napadal na p. d. k. Rentgenový snímek je bez známek uvolnění e., nadále tak byla žalobci doporučena chůze bez omezení a jeho pracovní neschopnost byla ukončena ke dni 13. 5. 2018. Posudková lékařka OSSZ proto věc uzavřela s tím, že žalobce má zachovanou schopnost vykonávat soustavné zaměstnání nebo jinou výdělečnou činnost. Jeho schopnosti být nebo zůstat pracovně začleněn, vykonávat dosavadní povolání nebo využít dosavadní kvalifikaci či kvalifikaci získat nejsou

podstatně omezeny z důvodu jeho dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu. Žalobce není osobou zdravotně znevýhodněnou podle § 67 odst. 2 písm. c) a odst. 3 zákona o zaměstnanosti.

7. Dne 2. 8. 2018 vydala OSSZ prvostupňové rozhodnutí plně přebírající závěry posudkové lékařky OSSZ a žádost žalobce zamítla.
8. Žalobce prvostupňové rozhodnutí napadl odvoláním, v němž uvedl, že z důvodu změny jeho zdravotního stavu v důsledku jím nezaviněné autonehody byl převeden na jinou hůře placenou práci. Jeho zdravotní stav je horší než v době, kdy pobíral invalidní důchod. Tvrdil, že je vypracován znalecký posudek, podle něž má trvalé následky (ten však nebyl přiložen, stejně jako jakákoliv nová lékařská zpráva). Žalobce by rád vykonával stejnou práci jako před úrazem, ale změna jeho zdravotního stavu mu to nedovoluje. Domnívá se, že jeho zaměstnavatel si za nabídku jiné práce zaslouží uznání žalobce za osobu zdravotně znevýhodněnou. Závěrem pak žalobce poukázal na to, že jeho zdravotní stav měl posuzovat lékař OSSZ B., a nikoli OSSZ K.
9. Posudková lékařka žalované v posudku ze dne 8. 10. 2018, vycházejíc ze shodných podkladů jako posudková lékařka OSSZ zopakovala vývoj žalobcových zdravotních problémů v souvislosti s následky úrazu se závěrem, že vše včetně rehabilitace proběhlo standardně, nejsou přítomny povrchové defekty (t. p.) ani větší svalové oslabení (a.). Doplnila další zdravotní potíže žalobce v podobě těžší n., v. t. (h.), z. (s.) j., zvýšené hladiny k. m. v krvi (h.), poruchy tolerance c.(g. t.) a zvýšení hladiny t. v krvi (h.) v rámci metabolického syndromu. Dle závěru posudkové lékařky žalované se však nejedná o dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav ve smyslu zákona o zaměstnanosti. Je jednoznačně zjištěno, že není nutná rekvalifikace žalobce, přičemž jeho pracovní zařazení je jen přívýdělkem, jelikož je žalobce (s přihlédnutím k věku a obecné pracovní schopnosti) standardně zajištěn starobním důchodem.
10. Napadeným rozhodnutím ze dne 10. 10. 2018, doručeným žalobci dne 13. 10. 2018, tak žalovaná odvolání žalobce zamítla a potvrdila prvostupňové rozhodnutí. V odůvodnění přitom žalovaná odkázala na závěry lékařského posouzení, resp. tyto závěry převzala.
11. Soud nejprve ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou a že obsahuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu v době vydání napadeného rozhodnutí (§ 75 odst. 1 a 2 s. ř. s.). Dospěl přitom k závěru, že žaloba není důvodná.
12. Ve věci soud rozhodl bez nařízení jednání, neboť oba účastníci na výzvu podle § 51 odst. 1 s. ř. s. ve lhůtě dvou týdnů nesdělili, že trvají na konání jednání. Jednání nebylo třeba nařizovat ani za účelem dokazování, jelikož účastníci neměly důkazních návrhů a soud nepokládal za potřebné provádět důkazy nad rámec toho, co plyne ze správních spisů.
13. Podle § 67 odst. 2 zákona o zaměstnanosti jsou osobami se zdravotním postižením fyzické osoby, které jsou orgánem sociálního zabezpečení uznány
 - a) invalidními ve třetím stupni,
 - b) invalidními v prvním nebo druhém stupni, nebo
 - c) zdravotně znevýhodněnými.
14. Podle § 67 odst. 3 zákona o zaměstnanosti je osobou zdravotně znevýhodněnou osoba, která má zachovanou schopnost vykonávat soustavné zaměstnání nebo jinou výdělečnou

činnost, ale její schopnosti být nebo zůstat pracovně začleněna, vykonávat dosavadní povolání nebo využít dosavadní kvalifikaci nebo kvalifikaci získat jsou podstatně omezeny z důvodu jejího dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu. Osobou zdravotně znevýhodněnou však nemůže být osoba, která je osobou se zdravotním postižením podle § 67 odst. 2 písm. a) a b) tohoto zákona.

15. Podle § 67 odst. 4 zákona o zaměstnanosti se za dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav pro účely tohoto zákona považuje zdravotní stav, který podle poznatků lékařské vědy má trvat déle než jeden rok a podstatně omezuje tělesné, smyslové nebo duševní schopnosti, a tím i schopnost pracovního uplatnění.
16. Podle § 67 odst. 5 zákona o zaměstnanosti dokládá fyzická osoba skutečnost, že je osobou se zdravotním postižením
 - a) posudkem nebo potvrzením orgánu sociálního zabezpečení v případech uvedených v odstavci 2 písm. a) nebo b),
 - b) potvrzením nebo rozhodnutím orgánu sociálního zabezpečení v případě uvedeném v odstavci 2 písm. c).
17. Posudková kritéria pro uznání osoby zdravotně znevýhodněnou tedy vymezuje § 67 odst. 3 zákona o zaměstnanosti tak, že osobou zdravotně znevýhodněnou je fyzická osoba, která
 - 1) má zachovanou schopnost vykonávat soustavné zaměstnání nebo jinou výdělečnou činnost, 2) ale její schopnost být nebo zůstat pracovně začleněna, vykonávat dosavadní povolání nebo využít dosavadní kvalifikaci nebo kvalifikaci získat jsou podstatně omezeny z důvodu jejího dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu.Posudková komise proto posuzuje, zda je fyzická osoba schopná vykonávat soustavnou výdělečnou činnost (není tak rozhodné, jestli jde o osobu vykonávající závislou práci nebo vykonávající např. samostatnou výdělečnou činnost) a zda tuto schopnost z hlediska vyjmenovaných variant existence fyzické osoby na trhu práce podstatně ovlivňuje (omezuje) dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav. Definice dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu podle § 67 odst. 4 zákona o zaměstnanosti pak pro účely tohoto zákona zavádí požadavky na míru zásahu do zdravotního stavu fyzické osoby z hlediska dlouhodobosti (nepříznivý stav podle poznatků lékařské vědy má trvat déle než jeden rok) a současně podstatnosti vlivu tohoto stavu na psychické, fyzické nebo smyslové schopnosti a tím i schopnost pracovního uplatnění. Posudková komise přitom musí v posudku spolehlivě zhodnotit, zda u fyzické osoby existuje dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav a zda tento stav podstatně ovlivňuje (omezuje) její schopnost uplatnit se na trhu práce při zachované schopnosti vykonávat soustavné zaměstnání nebo jinou výdělečnou činnost. Zdravotní znevýhodněnost tedy vyjadřuje poměr pracovního potenciálu vůči požadavkům zaměstnání. Je-li následkem poruchy zdraví ovlivněna funkční zdatnost fyzické osoby v jejích psychických, fyzických či smyslových schopnostech, jedná se o osobu na trhu práce znevýhodněnou (srov. body 25 až 27 rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 4. 2013, č. j. 6 Ads 109/2009-123).
18. Samotné zjišťování zdravotního stavu je věcí odborně-medicínskou. Soud ani správní orgán v tomto případě nejsou s to posuzovat zdravotní stav konkrétní osoby samy, a to pro nedostatek odpovídající odborné kvalifikace. Musí se proto spoléhat na posudky předkládané k tomu kvalifikovanými odborníky – posudkovými lékaři. Posudkové řízení je specifickou formou správní činnosti spočívající v posouzení zdravotního stavu občana a některých důsledků z něj vyplývajících pro oblast sociálního zabezpečení či důchodového pojištění. Ani těmto odborným posudkům však nemůže správní orgán či soud slepě věřit, nýbrž je musí hodnotit jako každý jiný důkaz. Soud v takovém případě postupuje podle

zásad upravených v ustanovení § 77 odst. 2 s. ř. s. a v případě potřeby může uložit též zpracování posudku soudem ustanoveným znalcem. Posudek, který splňuje požadavek úplnosti a přesvědčivosti a který se vypořádává se všemi rozhodujícími skutečnostmi, bývá zpravidla rozhodujícím důkazem pro posouzení správnosti a zákonnosti přezkoumávaného rozhodnutí. Posudkový závěr však musí vždy být náležitě zdůvodněn, aby byl přesvědčivý i pro soud, který nemá a ani nemůže mít odborné lékařské znalosti, na nichž otázka uznání určité osoby, coby osoby se zdravotním postižením, závisí především (srov. obdobně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 5. 2013, č. j. 6 Ads 11/2013-20, který se týká posuzování invalidity). Nejinak je tomu totiž i v rámci řízení o žádosti o uznání žalobce za osobu zdravotně znevýhodněnou.

19. Jak již bylo výše uvedeno, z předloženého spisového materiálu a shodných tvrzení účastníků vyplývá, že žalobce byl, v období po svém úrazu, jehož dopady spočívaly především v poškození k. k. žalobce, uznán invalidním v prvním stupni a byl mu přiznán invalidní důchod (ode dne 1. 10. 2016). Byť z rozhodnutí o přiznání invalidního důvodu nevyplývají detailní podrobnosti týkající se lékařského posouzení, z připojeného posudku posudkové lékařky OSSZ je zřejmé, že platnost tohoto posudku, podle něž se stal žalobce invalidním od 24. 5. 2016, byla omezena do 31. 8. 2017, přičemž posudková lékařka výslovně zmiňovala, že zdravotní postižení žalobce nesplňuje plně kritéria středně těžkého postižení k. po zlomenině a posudková lékařka jej zvolila jen s přihlédnutím k omezení pohybu k. (0° až 80°) a profesi žalobce (a.), díky čemuž byl pokles pracovní schopnosti žalobce stanoven v rozsahu 35 %, tj. na samém spodním limitu, od něž je přiznávána invalidita. Již v té době tedy byl závěr o invaliditě žalobce automaticky vedoucí k uznání za osobu zdravotně znevýhodněnou ve smyslu § 67 odst. 2 písm. b) zákona o zaměstnanosti jen limitní a situačně podmíněný.
20. Pro posouzení zákonnosti žalobou napadeného rozhodnutí je pak podstatné nejaktuálnější odborné posouzení (posudkovým lékařem), resp. zdravotní stav žalobce v době, kdy o žádosti rozhodovala žalovaná. S ohledem na výše uvedené je tak zcela nemístnou spekulací řečnická otázka žalobce, zda by i v době vydání napadeného rozhodnutí pobíral invalidní důchod (nepobíral-li by důchod starobní), a byl tak automaticky osobou se zdravotním postižením. Je totiž zřejmé, že v té době již posudek posudkové lékařky OSSZ, jež se nepřímou dovolává, pozbyl své platnosti, a zároveň je zřejmé, že došlo k podstatným změnám zdravotního stavu žalobce v návaznosti na voperování t. e. postiženého k. k.
21. Soud po prostudování závěrů posudkových lékařek OSSZ a žalované konstatuje, že oba posudky jsou způsobily přesvědčivě podpořit závěry napadeného rozhodnutí. Oba posudky vycházely ze shodných podkladů, jež žalobce v průběhu správního řízení ani v řízení před soudem nezpochybil předložením odlišných lékařských zpráv či jím avizovaného znaleckého posudku, s tím, že nejzávažnější ze zdravotních potíží, kterými trpí žalobce, bylo shledáno postižení k. k., zatímco u ostatních onemocnění není patrné, že by měly na jeho pracovní potenciál jakýkoliv podstatný vliv. Byl-li žalobce v lednu 2018 úspěšně operován (k. n.), přičemž již v době před vydáním napadeného rozhodnutí došlo ke zhojení a žalobce chodí bez opory jen s mírným napadáním, aniž by bylo zmiňováno, že je žalobce významně limitován v rozsahu k. pohybu, lze i z laického pohledu akceptovat, že došlo k podstatné změně jeho zdravotního stavu, která odůvodňuje odlišné hodnocení než v době rozhodování o invalidním důchodu. Byť původní nepříznivý zdravotní stav žalobce přetrvával déle než 1 rok, došlo k jeho následné změně, po níž bylo nutné posuzovat nově ustálený zdravotní stav. Tento nový zdravotní stav přitom již

neodůvodňuje závěr, že je žalobce zdravotně omezen natolik, aby byl považován za osobu zdravotně znevýhodněnou, neboť pozdější zdravotní stav mu již nebránil ve výkonu tehdejšího zaměstnání (h.), přičemž nebyly dány známky ani toho, proč by mírné napadání na jednu nohu mělo žalobci nadměrně bránit též ve výkonu profese a. (profesí h. se pak s ohledem na již značný časový odstup není důvodu zabývat).

22. Pokud předložené posudky současně, vedle zdravotního stavu žalobce, braly ohled i na jeho věk, dosažené vzdělání a profesní historii a též skutečnost, že je již finančně zajištěn prostřednictvím starobního důchodu coby hlavního zdroje příjmu, lze shrnout, že se zabývaly věcí zcela odpovídajícím způsobem. Závěr odborného posouzení, že žalobce má zachovanou schopnost vykonávat soustavné zaměstnání nebo jinou výdělečnou činnost a jeho schopnost zůstat pracovně začleněn, resp. vykonávat dosavadní povolání nebo využít svou dosavadní kvalifikaci, není (již) podstatně omezena z důvodu jeho nepříznivého zdravotního stavu, tak má oporu v textu předložených posudků, které soud hodnotí jako úplné, přesvědčivé a vypořádávající se se všemi rozhodujícími skutečnostmi, a tedy způsobilé být základem pro posouzení správnosti a zákonnosti napadeného rozhodnutí soudem. V dané situaci soud neshledává důvody pro vyhovění žalobě, navzdory skutečnosti, že z lidského hlediska chápe důvody, pro které se žalobce snaží docílit výhody pro svého zaměstnavatele.
23. Pokud žalobce bez dalšího v žalobě zmiňuje závěr o. o nemožnosti vrátit se k původní profesi, soud k tomu dodává, že hodnocení zdravotního stavu a jeho dopadu na pracovní způsobilost a potřebu rekvalifikace v návaznosti na lékařské zprávy a z nich vyplývající závěry činí výhradně specialisté z oboru posudkového lékařství. Soud navíc uvádí, že samotný závěr, že žalobce není osobou zdravotně znevýhodněnou (ve smyslu zákona o zaměstnanosti), v žádném případě neznamená, že je snad žalobce osobou zdravou, neboť uvedené se nijak nevylučuje. Posudky pouze na základě předložených lékařských zpráv popisujících v té době aktuální zdravotní stav žalobce, jež žalobce žádným jiným relevantním podkladem nezpochybnil, již nezjistily natolik zásadní dopady zdravotního stavu žalobce na jeho profesní život a schopnost získat obživu, aby mohl být žalobci přiznán status osoby zdravotně znevýhodněné.
24. Odůvodnění tohoto závěru poukazem na pobírání starobního důchodu žalobcem pak soud neshledává excesivním, jakkoliv platné právní předpisy obecně nevylučují, aby status osoby znevýhodněné byl přiznán i starobním důchodcům. Vedle doslovného textu zákona je totiž třeba zohlednit i samotný účel právní úpravy zaměstnávání osob se zdravotním postižením, jehož hlavním smyslem je podpořit osoby se zdravotním postižením v produktivním věku v jejich snaze o získání a udržení zaměstnání, které by bylo uzpůsobeno jejich specifickým potřebám a umožnilo využít jejich zachovaný pracovní potenciál, což v konečném důsledku může vést i ke snížení zátěže veřejných výdajů na sociální zabezpečení těchto osob (dávky státní sociální podpory a pomoci v hmotné nouzi), popř. i ke zvýšení příjmové stránky veřejných rozpočtů v návaznosti na ekonomickou činnost zdravotně postižených. Ve věku, kdy je žalobce již zajištěn přiznáním řádného starobního důchodu, se však potřeba veřejné podpory jeho zaměstnávání vyčerpává a není natolik intenzivní, takže i při posouzení jeho zdravotního stavu lze k této skutečnosti dílčím způsobem přihlídnout a hodnotit jeho zdravotní stav v kontextu obvyklého zdravotního stavu osob stejného věku.
25. S ohledem na veškeré shora uvedené závěry soud žalobu jako nedůvodnou zamítl (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).

26. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměl úspěch. Úspěšná žalovaná vznik nákladů řízení netvrdila a ani ze soudního spisu neplyne, že by jí vznikly nějaké náklady nad rámec její běžné úřední činnosti.

Poučení :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 5. března 2020

Mgr. Ing. Petr Šuránek, v. r.
samosoudce